

HUMLEBIER

I modsætning til honningbierne, hvor det er hele samfundet, der overvintrer, er et humlebisamfund kun et-årigt. Hen på efteråret dør alle arbejder-humlebie, og det er kun nogle unge dronninger fra hvert bo, der efter at have parret sig går i dvale og redder slægten gennem den kolde tid.

De humlebie, som man allerede i marts måned kan se brumle lavt søgende hen over jorden, er netop sådanne unge dronninger, som er kommet frem fra deres vinter-opholdssteder og er ude for at finde sig et passende sted til at grundlægge et nyt samfund.

Foto: SSL

Hushumler ved deres bo i jorden

Vi har her i landet en halv snes forskellige arter humlebie. De fleste af dem bygger helst deres bo i jorden. Det kan være i en forladt muserede eller i en hulhed mellem sten i et stendige. En tom mejsekasse, en spurverede under tagskægget eller en isoleringsmåtte på et loft kan også bruges. De arter, som oftest slår sig ned i huse, er stenhumlen, *Bombus lapidarius*, og hushumlen, *Bombus hypnorum*.

Når humlebidronningen har bestemt sig for et sted, går hun i gang med at indrette reden. Er hulrummet for lille, så udvider hun det - til knytnævestørrelse - og hun isolerer det med tørre plantetrævler, med mos eller musehår. Af voks bygger hun et par små krukke på størrelse med fingerbøl, en til forråd og en til at lægge æg i. Larverne, som klækker nede i dronningen, æggene og de små larver findes.

Reden gnaves i det blødere vårved, og på et tværsnit

vokskrukken, bliver fodret af dronningen med blomsterstøv og nektar.

Når larverne har ædt sig store, forpupper de sig, og nogle dage senere kommer så årets første arbejder-humlebie på vingerne. De er tit meget små, simpelt hen fordi dronningen ikke har kunnet overkomme at hente tilstrækkeligt med føde til dem. De træder nu hjælpende til med byggearbejdet og med at samle forråd, mens dronningen mere og mere helliger sig æglægningen.

Foto: SSL

Humlebi, naturlig størrelse 15-20 mm

Hen på sommeren kan humlebisamfundet nå op på 400-500 medlemmer. Humlebiboet kan forekomme ret rodet sammenlignet med den orden, man finder i honningbiernes kube eller stade. Hos humlebie er forrådkrukke og larvekammer blandet mellem hinanden, og der findes ingen regelmæssige celler i boet.

Humlebie er meget vigtige som bestøvere af mange frugttræer og frøafgrøder, og der er altså al mulig grund til at behandle dem godt.

Der er normalt ingen særlige gener ved at have dem boende i sit hus. Humlebie er så skikkelige, at mange tror, de ikke kan stikke. Det er nu ikke rigtigt - de kan stikke - men de skal generes kraftigt, før de prøver på det.

Har en humlebifamilie slået sig ned på et sted, hvor det ikke kan tolereres, kan man med et insektpudder behandle det hul, som bierne flyver ud og ind ad, og således få dem bekæmpet.